

på samme vis, som gælder for skadelidtes krav mod skadevolderen.

I de tilfælde, hvor der er tegnet en ansvarsforsikring, men hvor selskabet ikke hæfter umiddelbart over for skadelidte, giver forsikringsaftalelovens § 95 mulighed for, at den skadelidte kan indtræde i den sikredes ret mod selskabet, når den sikredes erstatningspligt over for den skadelidte er fastslået og erstatningens størrelse bestemt. Endvidere indtræder den skadelidte i den sikredes ret imod selskabet, hvis skadelidtes krav på erstatning er omfattet af sikredes konkurs, tvangsakkord eller gældssanering, jf. § 95, stk. 2. Forsikringsaftalelovens § 29, stk. 2, omfatter ikke disse situationer.

Det er i retspraksis uafklaret, hvornår forældelsesfristen regnes fra, når en skadelidt indtræder i en skadevolders ret mod et selskab i medfør af § 95. Det er således uafklaret, om fristen regnes fra indtrædelsen, eller om skadelidtes krav mod selskabet forældes på samme vis som skadevolders krav mod selskabet. Det er Justitsministeriets opfattelse, at det på baggrund af almindelige principper om indtrædelse må antages, at skadelidtes krav mod selskabet forældes på samme vis som skadevolders krav mod selskabet. Skadelidte kan således i visse tilfælde risikere, at et krav mod selskabet vil være forældet på det tidspunkt, hvor skadelidte får mulighed for at rejse et krav over for selskabet.

Forsikringsaftalelovens § 30 regulerer aftaler om kortere forældelsesfrist end den, der følger af § 29.

Ifølge § 30, stk. 1, kan en aftale om, at den sikrede mister sit krav, hvis vedkommende ikke påtaler det inden en kortere frist end den i § 29 angivne, ikke gøres gældende, medmindre selskabet skriftligt med mindst 6 måneders varsel har givet den sikrede meddelelse om fristens længde og om følgerne af, at fristen ikke overholdes. Forsikringsaftalelovens § 30, stk. 1, vedrører den situation, at sikrede har rejst et krav over for forsikrings-selskabet, og forsikringsaftalen indeholder frister for, hvornår kravet skal påtales, dvs. hvornår der skal foretages retsforfølgning (f.eks. indbringelse for Ankenævnet for Forsikring eller anlæggelse af retssag).

Ifølge § 30, stk. 2, kan en aftale om, at selskabet skal være fri for ansvar, hvis krav i anledning af en forsikringsbegivenhed ikke fremsættes over for selskabet inden en vis frist, ikke gøres gældende over for den, der fremsætter sådant krav inden 3 måneder efter, at denne har fået kundskab om de omstændigheder, der begrundes kravet.

Højesteret har i en dom gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 1993.893 H fortolket forsikringsaftalelovens § 30, stk. 2. Højesteret skulle således bl.a. tage

stilling til, om en klausul i en forsikringspolice om, at forsikringen kun dækkede skader, der var anmeldt senest 3 måneder efter forsikringens ophør, skulle tilsidesættes i medfør af § 30, stk. 2. Højesterets flertal fandt ikke, at klausulen skulle tilsidesættes. Flertallet udtalte i den forbindelse, at der ikke i medfør af § 30, stk. 2, der vedrører forældelse af krav i henhold til forsikringsaftalen, var grundlag for at tilsidesætte en sådan klausul.

3.2.2. Lovforslagets udformning

Udvalget om revision af forsikringsaftaleloven (herefter »FAL-udvalget«) har i betænkning nr. 1423/2002 om forsikringsaftaleloven bl.a. behandlet spørgsmålet om forældelse af krav i anledning af forsikringsaftaler.

Efter udvalgets opfattelse bør forældelsesreglerne i forsikringsaftaleloven i videre omfang tage udgangspunkt i dansk rets almindelige forældelsesregler, idet der alene bør gælde særlige forældelsesregler på forsikringsområdet, hvis der kan påvises et særligt behov herfor.

Da FAL-udvalget afgav betænkning i 2002 var Forældelsesudvalget nedsat, men havde endnu ikke afgivet betænkning. FAL-udvalget fandt derfor, at den endelige stillingtagen til de fremtidige regler om forældelse af forsikringskrav burde afvente Forældelsesudvalgets arbejde.

Udvalget fandt dog, at et enkelt forslag ikke nødvendigvis burde afvente Forældelsesudvalgets arbejde, og på grundlag af dette forslag blev § 29, stk. 2, i forsikringsaftaleloven indsat ved lov nr. 434 af 10. juni 2003. Det bestemmes ved § 29, stk. 2, at ved ansvarsforsikring, hvor selskabet hæfter umiddelbart over for skadelidte, forældes skadelidtes krav mod selskabet efter de samme regler, som gælder for skadelidtes krav mod skadevolderen, jf. nærmere herom pkt. 3.2.1.

FAL-udvalget udarbejdede endvidere en lovskitse med bemærkninger, som sammen med Forældelsesudvalgets overvejelser senere ville kunne danne grundlag for en ændring af forsikringsaftalelovens §§ 29-30. I den forbindelse fremsatte FAL-udvalget ikke konkrete forslag til længden af forældelsesfristerne, men bemærkede, at hvis der på grundlag af Forældelsesudvalgets arbejde indføres almindelige forældelsesfrister på 3 og 10 år, bør disse som udgangspunkt også gælde for forsikringstagerens og sikredes krav mod forsikrings-selskabet på grundlag af forsikringsaftalen.

I øvrigt indebærer FAL-udvalgets udkast til forældelsesregler for krav i anledning af forsikringsaftaler,